

ΛΙΑ ΖΩΤΟΥ
ΘΟΔΩΡΗΣ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΜΕΤΑΞΕΝΙΑ ΑΓΑΠΗ

Μυθιστόρημα

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
8.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΜΕΤΑΞΕΝΙΑ ΑΓΑΠΗ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μεταξένια αγάπη**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Λία Ζώτου – Θοδωρής Καραγεωργίου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Λία Ζώτου – Θοδωρής Καραγεωργίου, 2016
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Lee Avison/Trevillion Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2016, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1386-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1387-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΛΙΑ ΖΩΤΟΥ
ΘΟΔΩΡΗΣ
ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΜΕΤΑΞΕΝΙΑ
ΑΓΑΠΗ

*Στον σύντροφο της ζωής μου, στη μεταξένια μου αγάπη,
στον άνθρωπο που καλύπτει με τόση μαεστρία τα κενά μου,
στον Θεοδωρή!*
Α. Ζ.

*Στη γυναίκα της καρδιάς μου,
που κάνει πάντοτε τα όνειρά μου πραγματικότητα,
στη Λία μου...*
Θ. Κ.

*Σε σένα,
που μας αγκάλιασες σαν το πιο απαλό μετάξι...
Ευχόμαστε η καρδιά σου να 'ναι πάντα πλεγμένη
με το υφάδι της αληθινής αγάπης!*

Δεκέμβριος 1951

Τα φλας από τις φωτογραφικές μηχανές των δημοσιογράφων και των ξένων ανταποκριτών, που περίμεναν καρτερικά την άφιξη της γυναίκας που είχε αλλάξει ριζικά το τοπίο της υψηλής ραπτικής, άναψαν όλα μαζί αφήνοντας πίσω τους χιλιάδες λάμπεις της στιγμής.

Τη θέση των φωτογραφικών μηχανών πήραν αμέσως τα μπλοκάκια σημειώσεων και τα στυλό, ενώ οι ψίθυροι και τα σχόλια φούντωναν τριγύρω σαν πυρκαγιά σε ξερό λιβάδι. Κάποιοι μιλούσαν για το κατάλευκο φόρεμά της με το βαθύ άνοιγμα στην πλάτη. Άλλοι είχαν παρατηρήσει ήδη τα μαλλιά της, όπου τη θέση της πλούσιας και μακριάς κόμης της είχε πάρει πια ένα κοντοκουρεμένο ατημέλητο καρέ. Και φυσικά, όλοι ανεξαιρέτως σχολίαζαν την ως τότε απουσία της που είχε προκαλέσει διάφορες φήμες γύρω από το όνομά της.

Και τι δεν είχε ειπωθεί! Πως ήταν έγκυος, πως είχε χάσει τα λογικά της και κατέφυγε στην εξοχή, ακόμη και πως είχε πεθάνει!

Οι ερωτήσεις δεν άργησαν να πέσουν πάνω της σαν κοφτερά βέλη.

«Πού ήσασταν αυτές τις μέρες, δεσποινίς Σύλβια; Λείπατε εκτός Μιλάνο;»

«Προς τι όλη αυτή η μυστικότητα; Γιατί δεν ενημερώσατε κανέναν;»

«Είναι πλέον επίσημη η απόφασή σας; Θα προχωρήσετε; Έχετε δώσει όνομα στον οίκο σας;»

Η Αργυρώ έμεινε σιωπηλή, περιμένε να καταλαγιάσει η μπόρα, να ησυχάσει το διψασμένο για τις πικάντικες ειδήσεις πλή-

θος και να επικρατήσει μια εκκωφαντική σιγή στον χώρο προτού μιλήσει.

Θα έδινε απαντήσεις σε όλα τα ερωτήματα, αλλά με τον δικό της τρόπο!

Κανείς άλλωστε δεν επιτρεπόταν να δει τη θλιβερή σκιά που φώλιαζε μέσα στην καρδιά της. Κανείς δε θα είχε μάτια παρά μονάχα για τη λάμψη, τη χλιδή και την επιτυχία. Κανείς δε θα καταλάβαινε πως το λευκό φόρεμά της ερχόταν σε πλήρη αντιδιαστολή με τον πόνο και τη θλίψη της ψυχής της, τη λύπη και την οδύνη που έκανε την ύπαρξή της να σπαράζει απελπισμένα. Κανείς δε θα μάθαινε ποτέ τι πραγματικά της είχε συμβεί.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Οκτώβριος 2000

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ

Η πολυαναμενόμενη κολεξιόν για την περίοδο Άνοιξη/Καλοκαίρι 2001 έφτανε αισίως προς το τέλος της. Καλλιγράμμα μοντέλα απ' όλο τον κόσμο συνέχιζαν να παρελαύνουν με αέρα και φινέτσα επάνω στην πασαρέλα, δίνοντας τον καλύτερό τους εαυτό προκειμένου να προβάλλουν σωστά τα ρούχα της επίδειξης. Τα αμέτρητα φλας των φωτογράφων άστραφταν διαρκώς, προσδίδοντας στην ήδη εντυπωσιακή και μεγαλόπρεπη αίθουσα ακόμη περισσότερη λάμψη. Τα εγκωμιαστικά σχόλια ανάμεσα στους παρευρισκομένους δεν είχαν τελειωμό. Εντυπωσιασμένες κυρίες χειροκροτούσαν με συγκρατημένη ζωηρόδα κάθε νέα δημιουργία που περνούσε μπροστά από τα μάτια τους. Ενθουσιασμένοι κύριοι κουνούσαν επιδοκιμαστικά το κεφάλι, κρατώντας σημειώσεις στα μικροσκοπικά τους μπλοκάκια. Η επιτυχία της βραδιάς ήταν κάτι παραπάνω από προδιαγεγραμμένη, αφού η κολεξιόν πάντρευε με έναν μοναδικό τρόπο τον νεωτερισμό με τη διαχρονικότητα του οίκου.

Η Αντζέλικα, αποτραβηγμένη πίσω στα παρασκήνια, μπορούσε να νιώσει τη θετική ενέργεια να ξεχειλίζει στον χώρο, να διαπερνά την αίθουσα της πασαρέλας, να πλημμυρίζει τα κατάμεστα παρασκήνια και να φτάνει μέχρι τη μικρή της γωνιά, πλάι στο αγαπημένο της στενόμακρο παράθυρο. Όπως άλλωστε συνέβαινε σε κάθε νέα της επίδειξη, η ίδια προτιμούσε να παρατηρεί τον σάλο της επιτυχίας σαν απλός θεατής. Μέσα από τα χιλιάδες επιφωνήματα και τα χειροκροτήματα των συνεργατών της, εκείνη ένιωθε τον απόλυτο ενθουσιασμό να διαχέεται στην ατμόσφαιρα και κατ' επέκταση σε ολόκληρη την ύπαρξή της.

Άλλη μια σπουδαία επιτυχία είχε έρθει για να επισφραγίσει την ήδη λαμπρή πορεία του οίκου στον απαιτητικό χώρο της υψηλής ραπτικής. Οι κομψές γραμμές των φορεμάτων με τη λεπτή μέση, τις χοντρές τιράντες –οι οποίες στους ώμους σουρώναν διακριτικά– και τα τελειώματα που τους προσέδιδαν ένα αέρινο ύφος είχαν κυριολεκτικά συνεπάρει το κοινό. Ακόμη και οι πιο δύσπιστοι είχαν υποκλιθεί στην ευφύεστατη λεπτομέρεια με τις ανθισμένες καμέλιες κατά μήκος του ποδόγυρου που ανέμιζαν σε κάθε βηματισμό. Η χρήση των παστέλ χρωμάτων την είχε δικαιώσει απόλυτα και τα λεπτά πετράδια στους ίδιους χρωματισμούς που κοσμούσαν το μπούστο είχαν καταφέρει να κλέψουν την παράσταση. Το αλάνθαστο ένστικτό της την είχε οδηγήσει για ακόμη μία φορά στην επιτυχία. Προβλέποντας στο μέγιστο τις ανάγκες και τις επιθυμίες του κόσμου, η Αντζέλικα είχε κλέψει τις εντυπώσεις. Γιατί, όπως ακριβώς της είχε διδάξει η γιαγιά της, το μυστικό και η ιδιοφυΐα ενός μεγάλου σχεδιαστή δεν ήταν τίποτε άλλο πέρα από την ικανότητά του να προβλέπει το μέλλον.

«Η μόδα είναι ζήτημα ταχύτητας...» της έλεγε πάντα η γιαγιά της και εκείνη το βίωνε στο έπακρο τα τελευταία χρόνια. Δεν ήταν λίγες οι φορές που έπιανε τον εαυτό της να βρίσκει ήδη ξεπερασμένα τα σχέδιά της προτού καν τα ολοκληρώσει. Παρόλο που πάμπολλα ρούχα έπαιρναν την τελική τους μορφή ελάχιστα μόνο ώρες πριν από την πασαρέλα –ιδιορρυθμία κληρονομημένη από την προκάτοχό της–, παρόλο που τα σχέδια εκείνα δεν τα είχε ακόμη αντικρίσει ανθρώπου μάτι, για την Αντζέλικα, με το που έλεγε τη λέξη «έτοιμη» και το μοντέλο προχωρούσε στην καλογουαλισμένη εξέδρα, η υφασμάτινη μεταξένια δημιουργία της χανόταν ήδη στα μονοπάτια της λήθης. Αναμφίβολα, αυτή ήταν η μοίρα του σχεδιαστή και η Αντζέλικα δεν είχε παρά να το αποδεχθεί μια για πάντα.

Έγειρε το κορμί της στο περβάζι του παραθύρου και άφησε το βλέμμα της να πλανηθεί έξω, στη βροχερή νύχτα. Τα φώτα της οδού Μόντε Ναπολεόνε διασταυρώνονταν με εκείνα της Αλεσάντρο Μαντζόνι και έπεφταν μαζί κατά μήκος των δύο σιδη-

ροτροχιών του τραμ, φέγγιζαν τις μικρές λιμνούλες της βροχής και έκαναν τα βρεγμένα πεζοδρόμια να αστράφτουν. Οι λαμπιερές βιτρίνες τραβούσαν την προσοχή των τουριστών, που με τις ομπρέλες τους ανοιχτές όργωναν τους δρόμους του Μιλάνο, γοητευμένοι από την πρωτεύουσα της μόδας. Οι επισκέπτες που κατέφθαναν από κάθε γωνιά της γης, μόνο και μόνο για να παρευρεθούν στα δύο συναρπαστικά ντεφιλέ της χρονιάς, ήταν χιλιάδες.

Παρατήρησε αφηρημένα τις σταγόνες της βροχής που χόρευαν στα εξωτερικά μάρμαρα του κτιρίου. Οι σκέψεις της γλιστρούσαν ολοένα πιο μακριά από τα φορέματα, τα μοντέλα, τον κόσμο που επευφημούσε, την επιτυχία της βραδιάς, τη δική της εμφάνιση στο τέλος της επίδειξης, το γκαλά που θα ακολουθούσε... Αν και θα έπρεπε να πετάει από χαρά που όλα είχαν κυλήσει κατ' ευχήν, που το άγχος και η φόρτιση ενός ολόκληρου εξαμήνου έφευγε επιτέλους από πάνω της, η Αντζέλικα παρέμενε για κάποιον λόγο σκυθρωπή, αμίλητη, αποτραβηγμένη, κλωθογυρίζοντας ασταμάτητα στο μυαλό της μία συγκεκριμένη σκηνή: την ίδια και τον Στέφανο, λίγες μόλις μέρες πριν, όταν...

«Σνιορίνα... Σνιορίνα Αντζέλικα...» άκουσε από κάπου μακριά να τη φωνάζουν.

Γύρισε αφηρημένα και το βλέμμα της έπεσε πάνω στη γραμματέα της που την είχε πλησιάσει διστακτικά και προσπαθούσε κάτι να της πει.

«Σνιορίνα, είναι η ώρα σας. Η επίδειξη τελείωσε, ο κόσμος περιμένει να βγείτε για να σας χειροκροτήσει. Είναι όλοι όρθιοι από ενθουσιασμό!»

Η Αντζέλικα άφησε ένα αχνό χαμόγελο να ζωγραφιστεί αργά στα χείλη της. «Σ' ευχαριστώ, Νίνα μου. Έρχομαι... Βγαίνω αμέσως», είπε με τη φωνή της ίσα που να ακούγεται και παίρνοντας μια βαθιά ανάσα ξεκίνησε με βήμα αποφασιστικό και σταθερό για την πασαρέλα.

Η δουλειά του σχεδιαστή για την Αντζέλικα αποτελούσε κάτι το ιερό, κάτι το λατρεμένο. Άλλωστε την είχε διδαχθεί από μι-

κρό κορίτσι ακόμη, μα πάνω απ' όλα –όπως πολύ συχνά έλεγε το άτομο που την είχε μνήσει σε αυτόν τον υπέροχο κόσμο– απλώς κυλούσε μέσα στο αίμα της! Το χειροκρότημα του κόσμου ήταν ξεστό, άγγιξε την καρδιά της, φέρνοντας δάκρυα συγκίνησης στα γαλανά της μάτια. Έκανε μια βαθιά υπόκλιση προς όλους τους παρευρισκομένους και έπειτα έστειλε με το αριστερό της χέρι ένα φιλί κάπου στον ουρανό, προς έναν συγκεκριμένο άνθρωπο που ήξερε πως παρακολουθούσε κάθε της βήμα από ψηλά, από το δικό της ξεχωριστό μέρος.

Το γκαλά που ακολούθησε σε ένα κεντρικό ξενοδοχείο της πόλης, λίγα λεπτά αργότερα από τη λήξη της επίδειξης, στέφθηκε κι αυτό με τεράστια επιτυχία. Η θέα από το σημείο εκείνο έκοβε την ανάσα, με τα φωτισμένα κτίρια να συνθέτουν μια μαγευτική εικόνα και τον Καθεδρικό Ναό του Μιλάνο, τον πέμπτο μεγαλύτερο ναό σε όλον τον κόσμο, να ξεχωρίζει επιβλητικός. Η αίθουσα που φιλοξενούσε τη γιορτή ήταν ειδικά διαμορφωμένη σύμφωνα με τις επιταγές της Αντζέλικα. Οι ροτόντες με τα ολομέταξα τραπεζομάντιλα, τα κρυστάλλινα κηροπήγια και τα ολόφρεσκα μπουκέτα από μαργαρίτες, κρίνους και τριαντάφυλλα –όλα ανεξαιρέτως σε παστέλ αποχρώσεις– δέσποζαν στον χώρο. Λευκά κρασιά από τη φετινή σοδειά του Τζουζέπε Κουνταρέλι έρεαν άφθονα στα κρυστάλλινα ποτήρια. Φώτα λείζερ στο χρώμα του άνθους της αμυγδαλιάς έπεφταν στους τοίχους, σχηματίζοντας το έμβλημα του οίκου.

Τίποτε απ' όλα αυτά όμως, για τα οποία τόσο επιμελώς και λεπτομερώς είχε φροντίσει η Αντζέλικα, δεν έδειχναν πια να τη συγκινούν. Δεν υπέπεσε καν στην αντίληψή της πως το φουλάρι των σερβιτόρων δεν ήταν στην ακριβή απόχρωση που είχε ζητήσει. Υπό άλλες συνθήκες, για μια λεπτομέρεια όπως αυτή θα ξεσήκωνε τον κόσμο! Τώρα κινούνταν απλά στον χώρο σαν μια σκιά, σαν να μη βρισκόταν εκεί.

Γνωστοί και άγνωστοι περνούσαν ασταμάτητα από μπροστά της, της έσφιγγαν με θέρμη το χέρι, τη φιλούσαν σταυρωτά, εγκωμιάζαν με τα καλύτερα λόγια την κολεξιόν, τις επιλογές που είχε κάνει και το αξεπέραστο στίλ του οίκου. Κάποιοι από αυτούς με την πρώτη ευκαιρία έστρεφαν την κουβέντα στα δικά τους σχέδια και στις επιδιώξεις φλυαρώντας για ώρα, ενώ κάποιοι άλλοι προσπαθούσαν να εκμαιεύσουν πληροφορίες για τις επόμενες δημιουργίες της. Οι πιο κοντινοί φίλοι μιλούσαν για την καθημερινότητά τους και οι νεοφερμένοι αυτοσυστήνονταν χειροφιλώντας ιπποτικά το γαντοφορεμένο χέρι της.

Όμως, παρά τον κόσμο που την περιτριγύριζε, τη βελούδινη μουσική και τη χαρούμενη ατμόσφαιρα, η Αντζέλικα ένωθε τελείως μόνη, αναζητώντας ικετευτικά ένα σημάδι του Στέφανου. Έψαχνε ανάμεσα στο εύθυμο πλήθος για μία του ματιά. Τέντωνε τα αυτιά της μήπως και ξεχωρίσει τη φωνή του, ή το γάργαρο εκείνο γέλιο του που την έστελνε στον παράδεισο σαν το άκουγε να βγαίνει από τα χείλη του.

«Στέφανε...» ψιθύρισε μια δυο φορές με το κορμί της να σφίγγεται ολόκληρο και τα χείλη της να ανοίγουν ανεπαίσθητα, κάνοντας τους συνομιλητές της να απορήσουν φανερά και να τη ρωτήσουν αν όλα ήταν καλά.

«Τίποτα... Τίποτα... Νόμιζα πως είδα έναν γνωστό μου...» απαντούσε εκείνη κουνώντας ελαφρά το χέρι, διαπιστώνοντας με απογοήτευση πως τελικά το πρόσωπο που είχε αντικρίσει δεν ήταν του Στέφανου αλλά κάποιου δημοσιογράφου, ή ενός κριτικού. Τότε, το βαρύ πέπλο των σκέψεων έπεφτε και πάλι μπροστά από τα μάτια της και τη γύριζε πίσω στο παρελθόν, στη μέρα που τον είχε γνωρίσει, στη μέρα που τον είχε αντικρίσει για πρώτη φορά.

Δύο ολόκληρα χρόνια είχαν περάσει και η Αντζέλικα θυμόταν ακόμη, σαν να ήταν χθες, την πρώτη Παρασκευή εκείνου του Οκτώβρη. Έπειτα από μια πολύ έντονη και εξοντωτική μέρα

στο ατελιέ, η οποία είχε ξεκινήσει από το χάραμα και δεν έλεγε να τελειώσει ούτε μετά τη δύση του ηλίου, η νεαρή σχεδιάστρια αποφάσισε να διακόψει προσωρινά την εργασία της και να φρεσκάρει το μυαλό της με μιλανέζικο αέρα. Μια βόλτα στους δρόμους της πόλης αποδεικνυόταν πάντοτε το καλύτερο χαλαρωτικό πριν από την επιστροφή της στον οίκο και στις φρενήρεις απαιτήσεις της επικείμενης κολεξιόν.

Αφού περπάτησε στην οδό Σάντ' Αντρέα, χαζεύοντας τις βιτρίνες και τα καλοδιατηρημένα οικοδομήματά της, διέσχισε την πεζοδρομημένη Ντέλα Σπίγκα, αφήνοντας το βλέμμα και το μυαλό της να παρασυρθούν από το πλήθος που βάδιζε αμέριμνο πάνω κάτω απολαμβάνοντας τα χρώματα του δειλινού. Κατηφόρισε την αγαπημένη της οδό Τζαρντίνι, όπου τα πανύψηλα δέντρα διατηρούσαν ανέπαφη την καταπράσινη φυλλωσιά τους, και κατέληξε στον συνήθη προορισμό της, την Πινακοθήκη Μπρέρα.

Ύστερα από μια σύντομη περιήγηση, βρέθηκε μπροστά από τον πίνακα του Καραβάτζο, το *Δείπνο στους Εμμαούς*. Άφησε όλες τις αισθήσεις της ελεύθερες και ο πίνακας δεν άργησε να επιδράσει επάνω της καταλυτικά, όπως άλλωστε συνέβαινε κάθε φορά που το είχε ανάγκη. Ένωσε τις γήινες αποχρώσεις να τη μαγνητίζουν, να την τραβούν σε έναν μεθυστικό χορό, το μυαλό της να αδειάζει από σκέψεις και την ψυχή της να γαληνεύει. Η αριστοτεχνική χρήση του κιαροσκούρο, όλες εκείνες οι δραματικές εναλλαγές ανάμεσα στο φως και το σκοτάδι, η τόσο ρεαλιστική απόδοση των ανθρώπινων εκφράσεων...

Και τότε κάτι της φάνηκε πως ακουγόταν από μακριά. Αισθάνθηκε ένα απαλό άγγιγμα στον ώμο της και κάποιες λέξεις διαπέρασαν το προστατευτικό τείχος που είχε στηθεί ανάμεσα στην ίδια και στον κόσμο γύρω της.

«Με συγχωρείτε... Χίλια συγγνώμη, αλλά αναρωτιόμουν αν θα μπορούσατε να με βοηθήσετε σε κάτι πολύ σημαντικό για μένα...» άκουσε μια αντρική φωνή να της ψιθυρίζει στα ιταλικά. Η Αντζέλικα γύρισε αργά προς το μέρος απ' όπου ακουγό-

ταν η φωνή και τα μάτια της διασταυρώθηκαν με τα μάτια ενός νεαρού άντρα, ο οποίος βρισκόταν δίπλα της, σε απόσταση πολύ πιο κοντινή απ' ό,τι θα περίμενε.

«Παρακαλώ...» έκανε η Αντζέλικα ξαφνιασμένη, τινάζοντας σχεδόν το κεφάλι της από την έκπληξη, κάνοντας τον νεαρό άντρα να ανασηκώσει απολογητικά τα χέρια του στον αέρα.

«Οχ, με συγχωρείτε! Σας τρώμαξα!» απολογήθηκε εκείνος, σφίγγοντας τα χείλη του. «Δεν περίμενα να...»

«Εγώ θα πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμη!» τον πρόλαβε η Αντζέλικα. «Ήμουν απορροφημένη και δεν κατάλαβα καν πως μου μιλούσατε. Όμως τι θα θέλατε; Πώς θα μπορούσα να σας βοηθήσω;»

Ένα αυθόρμητο χαμόγελο σχηματίστηκε μεμιάς στα χείλη του άντρα και το πρόσωπό του έλαμψε. Ήταν ένας καλοσχηματισμένος νέος, ψηλός, με σκούρα μαλλιά και όμορφο πρόσωπο. Παρόλο που η κούραση μιας εξοντωτικής και ατελείωτης μέρας διαγραφόταν ξεκάθαρα επάνω του –από τα βαριά του βλέφαρα μέχρι το ταλαιπωρημένο του κοστούμι–, διατηρούσε ακόμη μια πηγαία ανεμελιά, ένα παιχνιδίσμα στα μάτια, μια σπίθα ζωής που τον ακολουθούσε σε κάθε του κίνηση.

«Λοιπόν;» επέμεινε η Αντζέλικα.

«Ναι... ναι...» έκανε ο νεαρός άντρας, τινάζοντας αυτή τη φορά το δικό του κεφάλι, αφού φάνηκε για μια στιγμή να αφαιρείται ο ίδιος. «Λοιπόν, θα ήθελα να σας ρωτήσω αν γνωρίζετε να μου πείτε οτιδήποτε για αυτόν τον πίνακα».

«Όταν λέτε οτιδήποτε;» αναρωτήθηκε η Αντζέλικα.

«Οτιδήποτε. Το όνομά του, ποιος τον ζωγράφισε, ό,τι γνωρίζετε!»

Η Αντζέλικα χαμογέλασε. Για μια στιγμή σκέφτηκε να δείξει στον νεαρό άντρα το καρτελάκι πλάι στον πίνακα με τις σχετικές πληροφορίες. Όμως η αλήθεια ήταν πως για τον Καραβάτσο, και συγκεκριμένα για τον *Δείπνο στους Εμμαούς*, θα μπορούσε να μιλάει για ώρες. «Μάλιστα...» είπε στο τέλος.

Ο νεαρός έριξε μια ματιά πίσω από τον ώμο του. «Θα σας

εξηγήσω και τον λόγο που θέλω τη βοήθειά σας», είπε και έδειξε μια ηλικιωμένη γυναίκα, η οποία βρισκόταν μπροστά από κάποιον άλλο πίνακα λίγο πιο πέρα. «Βλέπετε τη γυναίκα εκείνη;»

Η Αντζέλικα κοίταξε προς το μέρος της διακριτικά.

«Λοιπόν, η κυρία αυτή είναι μία από τις μεγαλύτερες πελάτισσες της εταιρείας στην οποία εργαζομαι. Σήμερα μας επισκέφτηκε εκτάκτως στα γραφεία μας για μια νέα δουλειά που έχει στα σκαριά, και όπως συνηθίζεται σ' αυτές τις περιπτώσεις, κάποιος από το τμήμα των δημοσίων σχέσεων αναλαμβάνει, έπειτα από τη συνάντηση, τη διασκέδαση του πελάτη. Έλα όμως που το τμήμα των δημοσίων σχέσεων βρίσκεται σε ένα συνέδριο στην Αγγλία... Έτσι ο κλήρος έπεσε σε εμένα! Και άντε να ήταν κανένας νέος άνθρωπος, θα τον έβγαζα σε κάποιο καφέ, σε μια μπιραρία, θα τον κερνούσα ένα ποτό... Μου έτυχε η γηραιά κυρία! Και εγώ δε φημιζομαι για τις γνώσεις μου σχετικά με τους πίνακες της εποχής του Μπαρόκ!»

Το χαμόγελο στα χείλη της Αντζέλικα είχε πλέον μετατραπεί σε ένα πνιχτό γέλιο, για το οποίο έπρεπε να φέρει το χέρι της στο στόμα ώστε να το συγκρατήσει και να μη σπάσει την αυστηρή ησυχία της πινακοθήκης.

«Με συγχωρείς, πήρα φόρα και δεν ξέρω τι λέω!» δικαιολογήθηκε ο νεαρός, μισογελώντας και ο ίδιος. «Οχ, σας μιλάω και στον ενικό τώρα! Χίλια συγγνώμη!»

«Νομίζω πως θα ταίριαζε πολύ περισσότερο σε δύο ανθρώπους της ηλικίας μας να μιλούν στο ενικό!» ήρθε η απάντηση της Αντζέλικα.

Ο νεαρός ανταπέδωσε την ευγένεια της νεαρής κοπέλας με ένα ακόμη μεγαλύτερο χαμόγελο, το οποίο έκανε δύο λακκάκια να εμφανιστούν στο πρόσωπό του.

«Όμως, απ' ό,τι βλέπω, η πελάτισσά σου πλησιάζει», συνέχισε η Αντζέλικα, παρατηρώντας την ηλικιωμένη κυρία να κινείται προς το μέρος τους. «Ο πίνακας αυτός ονομάζεται *Δείπνο στους Εμμαούς* και είναι του Μιλανέζου Μικελάντζελο Μερίζι, κατά κόσμον Καραβάτζο. Πρόκειται για έναν από τους σπου-

δαιότερους εκπροσώπους του μπαρόκ ύφους και του τενεμπρισμού, που επέλεξε να εξυψώσει μέσα από τους πίνακες του τα ανθρώπινα πάθη. Χαρακτηριστικό του ζωγράφου είναι η ανάγκη του να δίνει στις μορφές αγίων όψεις ανθρώπων που σύχναζαν σε χαμαιτυπεία και καπηλειά!» είπε όσο πιο σύντομα μπορούσε, παρατηρώντας πως ο νεαρός άντρας την κοιτάζε μέσα στα μάτια, ρουφώντας σαν σφουγγάρι τις πληροφορίες που του έδινε.

Ελάχιστα πριν ολοκληρώσει την πρότασή της, ένιωσε για λίγο μια μικρή ζαλάδα. Κανείς ως τότε δεν την είχε κοιτάξει τόσο έντονα, τόσο παρατεταμένα. Τρεμοπαίζοντας τα βλέφαρα, σήκωσε αυθόρμητα το βλέμμα της ψηλά και συνέχισε, σχεδόν ανοιγοκλείνοντας μονάχα τα κόκκινά της χείλη. «Βλέπουμε, λοιπόν, τον Χριστό μετά την Ανάστασή Του να ευλογεί το ψωμί, τον έναν από τους μαθητές Του να Τον αναγνωρίζει ανοίγοντας τα χέρια, και τον άλλο να κοιτά με θαυμασμό, ενώ στο βάθος διακρίνεται ο πανδοχέας και μια ηλικιωμένη γυναίκα με χαμηλωμένο το βλέμμα να κρατά μερικά φτωχικά εδέσματα, πρόσωπα τα οποία δεν αναφέρονται στο Ευαγγέλιο. Ο συγκεκριμένος πίνακας είναι ο δεύτερος στη σειρά που φιλοτέχνησε ο Καραβάτζο με το ίδιο θέμα, παρμένο από την Καινή Διαθήκη. Ο πρώτος βρίσκεται στο Λονδίνο και, εκτός από τις διαφορές των χρωμάτων και των απεικονιζομένων –εδώ η όψη του Χριστού παρουσιάζεται εμφανώς πιο ώριμη σε σύγκριση με το αμούστακο αγόρι του 1601–, μπορεί κανείς να παρατηρήσει πως εκεί ο άρτος έχει ήδη τεμαχιστεί, άρα έχει τελεστεί η πράξη της Ευλογίας. Φιλοτεγήθηκε το 1606 κατά την τετράμηνη παραμονή του νότια της Ρώμης. Μια ιδιαίτερα δύσκολη περίοδος για τον ζωγράφο, θα έλεγα, αφού κατηγορείται για τη δολοφονία ενός άντρα».

«Μπράβο... Μπράβο!» είπε ο νεαρός και χειροκρότησε απαλά, δείχνοντας πραγματικά εντυπωσιασμένος από το εύρος γνώσεων της συνομιλήτριάς του σχετικά με έναν πίνακα που ο ίδιος ως τότε αγνοούσε. «Σ’ ευχαριστώ πάρα πολύ για όλα!»

συνέχισε ενώνοντας τα δύο του χέρια σε στάση προσευχής. «Αλλά με την τόση βιασύνη δεν καταφέραμε ούτε να συστηθούμε. Ονομάζομαι Στέφανος Διαμαντόπουλος και εργάζομαι στο τμήμα μάρκετινγκ της διαφημιστικής εταιρείας Accardi & Bosco», είπε και της έτεινε το χέρι του.

Η Αντζέλικα για άλλη μία φορά έδειξε να αιφνιδιάζεται. Παρέμεινε σχεδόν ακίνητη, με τα χείλη της κάπως σφιγμένα και τα βλέφαρά της να ανοιγοκλείνουν γρήγορα.

«Συμβαίνει κάτι;» τόλμησε να ρωτήσει ο Στέφανος, κοιτάζοντας πότε τον εαυτό του και πότε γύρω του, προσπαθώντας να καταλάβει τον λόγο που είχε κάνει τη νεαρή γυναίκα να παγώσει.

«Είσαι... Είσαι Έλληνας;» κατάφερε να αρθρώσει εκείνη, έχοντας βρει επιτέλους λίγη από την αυτοκυριαρχία της.

Ο Στέφανος κούνησε το κεφάλι του καταφατικά. «Ναι... Δε θα 'πρεπε;» αναρωτήθηκε με έναν κωμικό τρόπο.

Αυτή τη φορά η Αντζέλικα δεν κατάφερε να συγκρατήσει το νέο αυθόρμητο γέλιο που της έφερε η αντίδραση του Στέφανου, παρόλο που επιστράτευσε και τα δυο της χέρια. Με μια λοξή ματιά είδε κάποιον από τους υπεύθυνους του μουσείου να σκυθρωπιάζει και να κοιτάζει προς το μέρος της αυστηρά. Σκύβοντας το κεφάλι, κύρτωσε το σώμα της σε μια στάση που δήλωνε ενοχή και σήκωσε απολογητικά το ένα της χέρι. Στο μέτωπό της χαράχθηκαν μικρές γραμμές, αλλά το χαμόγελο δεν έλεγε να φύγει από τα χείλη της.

«Όχι βέβαια, δεν εννοούσα αυτό!» εξήγησε τελείως ψιθυριστά, και έγειρε το κορμί της προς το μέρος του συνομιλητή της για να σιγουρευτεί πως θα την καταλάβαινε. Το δροσερό του άρωμα ερέθισε τις αισθήσεις της, καθώς ο λαϊμός του βρισκόταν πια σε απόσταση αναπνοής.

Εκείνος συνέχισε να μην καταλαβαίνει. Όμως και στο δικό του πρόσωπο είχε σχηματισμένο ένα πλατύ και αυθόρμητο χαμόγελο. «Τότε;» αναρωτήθηκε ανασηκώνοντας τους ώμους.

«Να, είναι μεγάλη ιστορία... Δηλαδή... Ξέρω να μιλάω ελ-

ληνικά!» η Αντζέλικα άλλαξε απότομα τη γλώσσα που ως τότε μιλούσαν, από την ιταλική στην ελληνική.

Αυτή τη φορά ήταν η σειρά του Στέφανου να ξαφνιαστεί. Τέντωσε τον λαιμό του και την κοίταξε από ψηλά σαν να προσπαθούσε να επεξεργαστεί την κατάσταση. «Είσαι... Δηλαδή, εννοώ... Είσαι Ελληνίδα;» αναρωτήθηκε, έχοντας ξεχάσει παντελώς την πελάτισσά του, η οποία εδώ και ώρα τον έψαχνε ανάμεσα στις αίθουσες και επιτέλους τον είχε εντοπίσει.

«Όχι, Ιταλίδα είμαι, αλλά...» ξαναπήρε τον λόγο η Αντζέλικα, συνεχίζοντας να μιλάει ελληνικά με μια προφορά που θα φαινόταν πολύ τραγουδιστή ακόμη και στους κατοίκους του Ιονίου.

«Στέφανος, ντίαρ! Εδώ μου κρύβεσαι!» διέκοψε τη συζήτηση η ηλικιωμένη κυρία που είχε φτάσει δίπλα τους, αρπάζοντας τον συνοδό της από το μπράτσο. «Έτσι θα βεβαιωθώ πως δε θα σε ξαναχάσω! Ακόμη περιμένω να ακούσω κάτι που θα με εντυπωσιάσει εδώ μέσα!» είπε με παράπονο.

«Ε, λοιπόν η ώρα έφτασε!» δήλωσε ο Στέφανος με στόμφο δείχνοντας τον πίνακα μπροστά του. Ετοιμαστείτε για μια πραγματικά πολύ ενδιαφέρουσα ιστορία! Δώστε μου μόνο μισό λεπτό...» δικαιολογήθηκε και ξεγλιστρώντας επιδέξια από τη λαβή της, πλησίασε ξανά την Αντζέλικα, η οποία είχε περάσει διακριτικά στον επόμενο πίνακα. «Δεν πρόλαβα να μάθω ούτε το όνομά σου!» της είπε.

«Αντζέλικα», απάντησε εκείνη, κοιτάζοντας πότε τον ίδιο και πότε την ηλικιωμένη κυρία που φαινόταν να αδημονεί.

«Ναι...» έκανε ο Στέφανος, ρίχνοντας και εκείνος με νόημα μια γρήγορη ματιά πίσω του. «Θα ήθελα να σε ξαναδώ!» είπε κάπως απότομα, εμφανώς πιεσμένος από την όλη κατάσταση.

Η Αντζέλικα δεν απάντησε, έμεινε μονάχα να τον κοιτάζει μέσα στα δυο του μάτια που γύρευαν την ανταπόκριση.

«Μπορεί να μην είμαι και τόσο καλός ξεναγός μουσειών, όμως είμαι σίγουρος πως το μέρος όπου θα πάμε θα σου αρέσει!» συνέχισε εκείνος, βάζοντας το χέρι του στην εσωτερική

τσέπη του σακακιού του και βγάζοντας δύο χαρτάκια. «Είναι εισιτήρια για το κυριακάτικο ντέρμπι Μίλαν-Ίντερ! Τι θα έλεγες να πηγαίναμε μαζί;»

«Εννοείς στο γήπεδο;» απάντησε με εμφανή απορία η Αντζέλικα, αφού η ίδια δεν είχε παρακολουθήσει ποτέ αγώνα ποδοσφαίρου στη ζωή της, ούτε καν από την τηλεόραση!

«Ναι!» επέμεινε ο Στέφανος. «Τι θα έλεγες να βρισκόμασταν στην Πλατεία Ντουόμο κάτω από το άγαλμα του βασιλιά, στις τέσσερις το μεσημέρι;»

Η Αντζέλικα κούνησε το κεφάλι της πεταχτά, καθώς η ηλικιωμένη γυναίκα βρισκόταν και πάλι δίπλα τους. «Ναι, θα έρθω...» είπε και ένωσε την καρδιά της να πεταρίζει μέσα στο στήθος της.

Οι ώρες που έπρεπε να περιμένει η Αντζέλικα μέχρι να φτάσει το κυριακάτικο απομεσήμερο της φάνηκαν αιώνιες. Παρόλο που η επόμενη κολεξιόν βρισκόταν προ των πυλών, την ηλιόλουστη εκείνη Κυριακή παράτησε τα πάντα και δεν ασχολούνταν με τίποτε άλλο πέρα από τον εαυτό της. Περιποιήθηκε τα μαλλιά της, έβαλε μάρκες ομορφιάς στο πρόσωπό της και ξόδεψε ώρες ατέλειωτες μέχρι να επιλέξει το κατάλληλο ντύσιμο. Ο νεαρός Έλληνας την είχε εντυπωσιάσει. Οι ανέμελες κινήσεις του, το σοβαρό του βλέμμα, το μεθυστικό του άρωμα, ο τρόπος που μιλούσε... Μα πάνω απ' όλα η καταγωγή του! Τι έκπληξη και αυτή! Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή της που είχε χρησιμοποιήσει την ελληνική γλώσσα πέρα από τα κατ' οίκον μαθήματα. Και ενώ είχε αρκετά χρόνια να εξασκηθεί, εκείνη τη στιγμή με τον Στέφανο της είχε βγει τόσο αυθόρμητα, δίχως ενδοιασμούς, σαν να πήγαζε από κάπου βαθιά μέσα της!

Δεν ήταν λίγες οι φορές που είχε αναρωτηθεί για ποιο λόγο έπρεπε να μάθει μια ξένη γλώσσα, με την οποία μάλιστα δεν είχε την παραμικρή σχέση. Άλλες τόσες ήταν και οι έντονες διαμαρτυρίες της, ιδίως όταν τα έβρισκε πραγματικά σκούρα

με τη δύσκολη γραμματική, με το ατελείωτο λεξιλόγιο, με την ακατανόητη ορθογραφία και τα άλλα παράδοξα της ελληνικής γλώσσας.

«Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί πρέπει να χαραμίζω τις ώρες μου για να μάθω μια γλώσσα τόσο δύσκολη, η οποία δε θα μου χρησιμεύσει πουθενά!» παραπονιόταν κάθε τόσο στη γιαγιά της, τη Σύλβια.

Εκείνη όμως είχε πάντα την ίδια απάντηση.

«Ο ελληνικός πολιτισμός είναι η αρχή του κόσμου, και ο κόσμος ολόκληρος θα έπρεπε, από σεβασμό και μόνο, να ξέρει την ελληνική γλώσσα!» έλεγε με στόμφο, ρίχνοντας στη μικρή της εγγονή μια λοξή ματιά, η οποία δεν άφηνε περιθώριο για περαιτέρω διαμαρτυρίες.

Η Αντζέλικα δεν είχε διστάσει να ρωτήσει αρκετές φορές τη Σύλβια –η οποία είχε επιβάλει στην εγγονή της, από παιδί ακόμη, να την αποκαλεί με το όνομά της και πότε γιαγιά–, γιατί, εφόσον η ίδια ενστερνιζόταν αυτή την άποψη, δεν ήξερε να μιλά ελληνικά. Εκείνη όμως, με τη γνωστή της μαεστρία, ξεγλιστρούσε πάντοτε από τη δύσκολη θέση, δίνοντας κάθε φορά και από μία τελείως διαφορετική δικαιολογία.

Η Σύλβια είχε, θαρρείς, ένα δικαίωμα, που της είχε χαρίσει κάποια ανώτερη δύναμη, να προβαίνει σε πράξεις για τις οποίες δεν έδινε λογαριασμό σε κανέναν, πρωτίστως δε στον ίδιο τον ενδιαφερόμενο. Υπήρξαν πάμπολλες φορές που η Αντζέλικα είχε κλάψει πικρά για το πείσμα και τη γαϊδουρινή της επιμονή, αλλά και άλλες τόσες που αργότερα την είχε ευγνωμονήσει αληθινά για αυτά τα δύο γνωρίσματα του χαρακτήρα της. Εξάλλου, όσο μεγάλωνε τόσο διέκρινε ομοιότητες ανάμεσα στον δικό της χαρακτήρα και της γιαγιάς της. Τελευταίως, έπιανε τον εαυτό της όλο και πιο συχνά να επιμένει μέχρι τελικής πτώσεως στη γνώμη της, παρόλο που τα πάντα γύρω της φανέρωναν την εσφαλμένη κατεύθυνσή της. Σαν έβαζε κάτι στον νου της, δεν υπήρχε περίπτωση να σταματήσει την προσπάθεια, όποιες κι αν ήταν οι παράπλευρες απώλειες, αν δεν το πετύχαινε. Λόγου χάρη,

ώρες ατελείωτες μπορούσε να ράβει και να ξηλώνει το στρίφωμα μιας φούστας, αδιαφορώντας για το ύφασμα, μέχρι να επέλθει το επιθυμητό για εκείνη αποτέλεσμα.

Κάπως έτσι είχε συμβεί και με την εκμάθηση της ελληνικής. Στην αρχή η Αντζέλικα είχε ζοριστεί υπερβολικά. Εκείνη η πολύπλοκη απ' όλες τις απόψεις γλώσσα φαινόταν στα μικρά της μάτια σαν ένα απροσπέλαστο βουνό. Όμως με τον καιρό πείσμωνσε, έβαλε στόχο να τα καταφέρει, ώσπου έφτασε στο σημείο να πάρει το πτυχίο της με άριστα! Τότε η Σύλβια άρχισε να της αποκαλύπτει έναν έναν τους αληθινούς θησαυρούς εκείνου του πολιτισμού. Οι κόποι της ανταμείφθηκαν και με το παραπάνω. Της γνώρισε τον Αριστοτέλη και τον Πλάτωνα. Της έδειξε τον θαυμαστό κόσμο των σοφιστών και των προσωκρατικών φιλοσόφων. Της σύστησε τους αιώνιους ποιητές: τον Όμηρο, τον Σοφοκλή, τον Αισχύλο. Και η Αντζέλικα, έχοντας πλέον τα εφόδια και τη δυνατότητα, διάβαζε αυτούς τους σπουδαίους στοχαστές!

Όμως, να που με τον Στέφανο η ελληνική γλώσσα έπαιρνε μια τελείως διαφορετική διάσταση. Ήταν η πρώτη φορά που η ίδια συμμετείχε ενεργά, που δεν έμενε απλώς ένας παθητικός αναγνώστης. Είχε έρθει σε επαφή με Έλληνες πολλές φορές ως τότε, είτε στο ατελιέ της είτε σε διάφορα γκαλά και επιδείξεις μόδας. Ποτέ ωστόσο δεν της είχε δοθεί η ευκαιρία να μιλήσει μαζί τους στη μητρική τους γλώσσα, καθώς στον χώρο υπήρχαν πάντα κι άλλοι παρευρισκόμενοι διαφορετικής καταγωγής και η χρήση της αγγλικής, ή έστω της ιταλικής, επιβαλλόταν για λόγους δεοντολογίας και σεβασμού απέναντί τους. Εξάλλου, ποτέ δε θα περνούσε από το μυαλό της να αναφέρει σε κάποιον πως γνωρίζει ελληνικά. Με τον Στέφανο είχε συμβεί κάτι που ούτε και η ίδια είχε καταλάβει. Ήταν ο αυθορμητισμός του και η απόλυτη ελευθερία που συντρόφευε την κάθε του κίνηση, ήταν η λάμψη της ειλικρίνειας στα μάτια του που έκανε τα χείλη της να λυθούν.

Κοιτάχτηκε για μία τελευταία φορά στον καθρέφτη. Είχε

επιλέξει ένα casual ντύσιμο· παντελόνι Max Mara στο χρώμα της άμμου, μια ανοιξιάτικη κάπα Emilio Pucci σε παρόμοια απόχρωση κι ένα λευκό μεταξωτό πουκάμισο από το δικό της ατελιέ. Μπορεί η Αντζέλικα να μην είχε πάει ποτέ της σε γήπεδο, αλλά ήξερε πολύ καλά τι φορούσαν οι άνθρωποι σε αυτές τις περιπτώσεις, όπως και σε κάθε άλλη περίπτωση. Αυτή ήταν η δουλειά της άλλωστε! Επιθεώρησε για τελευταία φορά τα μαλλιά της, που τα είχε πιασμένα σε μια χαλαρή αλογοουρά, το ελαφρύ της βάψιμο, το οποίο ρόδιζε ανεπαίσθητα τα καλοσχηματισμένα της χείλη, και παίρνοντας το κρεμαστό Fendi τσαντάκι της μαζί με μια βαθιά αναπνοή, ξεκίνησε για το ραντεβού της.

Έφτασε στην κεντρική πλατεία της πρωτεύουσας της Λομβαρδίας ένα τέταρτο νωρίτερα από την προκαθορισμένη ώρα. Ο κόσμος γύρω της βούιζε σαν μελίτσι σε περίοδο συγκομιδής. Αμέτρητα ραντεβού για άλλη μια μέρα είχαν δοθεί στην περιφημη μιλανέζικη πλατεία. Φοιτητές περίμεναν στα ξύλινα παγκάκια τους φίλους τους για το καθιερωμένο απογευματινό καφεδάκι. Αγόρια καρτερούσαν με περίσσια υπομονή τις κοπέλες τους που είχαν αργήσει, είτε φτιάχνοντας τα μαλλιά τους είτε διαλέγοντας τα ρούχα που θα τις έκαναν να δείχνουν ξεχωριστές στα μάτια του πρίγκιπά τους. Κορίτσια συγκεντρώνονταν σε μεγάλες παρέες για μια ατελείωτη βόλτα στις υπέροχες βιτρίνες της πόλης. Πλήθος διάβαινε ασταμάτητα, ενώ χαρούμενες φωνές, γέλια, αγκαλιές και φιλιά έπαιρναν και έδιναν.

Κι αν δε με θυμάται; αναρωτήθηκε με ένα ίχνος πανικού να την κυκλώνει όλο και πιο επικίνδυνα. Για μια στιγμή με είδε όλη κι όλη. Αν έχει ξεχάσει τα χαρακτηριστικά μου; Αν το διαφορετικό μου ντύσιμο τον μπερδέψει; Ή αν, ακόμη χειρότερα... Αν με κοροΐδεψε και δε φανεί ποτέ στο ραντεβού;

Έτσι όπως ήταν τελείως αφηρημένη, ένα απαλό άγγιγμα στον ώμο της την έκανε σχεδόν να αναπηδήσει από την τρομάρα της. Ταυτόχρονα όμως της έλυνε και όλες εκείνες τις απορίες και τις άσχημες σκέψεις που τριβέλιζαν τόση ώρα το μυαλό της. Ήταν ο Στέφανος!

«Καλησπέρα!» της είπε με ένα τεράστιο χαμόγελο στο πρόσωπό του. «Δεν άργησα...»

«Όχι... Στην ώρα σου!» απάντησε εκείνη προσπαθώντας κάπως να συνέλθει από την έκπληξη προτού μια δεύτερη την ξαφνιάσει ακόμη περισσότερο. Ο Στέφανος, δίχως να το σκεφτεί, τελείως αιφνιδιαστικά, είχε αγκαλιάσει το αριστερό της χέρι με το δεξί του, πιάνοντάς την αγκαζέ!

«Λοιπόν, πάμε;» της είπε και άνοιξε το βήμα του. «Το παιχνίδι προβλέπεται φοβερό. Όχι πως μια αναμέτρηση Μίλαν-Ίντερ δεν είναι πάντα συναρπαστική, αλλά το συγκεκριμένο ντέρμπι ντέλα Μαντονίνα ήρθε πολύ νωρίς στο πρωτάθλημα και θα έχει ένα παραπάνω ενδιαφέρον!»

Αν και ο κόσμος που περίμενε στη στάση του τραμ τη γραμμή δεκαέξι για να μεταβεί στην περιοχή Σαν Σίρο ήταν υπερβολικά πολυάριθμος, η Αντζέλικα και ο Στέφανος επιβίβαστηκαν σχετικά γρήγορα στην αμαξοστοιχία, βρίσκοντας μάλιστα και έναν στυλό για να κρατηθούν. Το γήπεδο Τζουζέπε Μεάτσα, λίγη ώρα αργότερα, ορθωνόταν μπροστά στα κατάπληκτα μάτια της νεαρής σχεδιάστριας. Ο τοιμεντένιος όγκος με τα κατακόκκινα μεταλλικά δοκάρια και τους έντεκα επιβλητικούς κυλινδρικούς στύλους από οπλισμένο σκυρόδεμα, που λειτουργούσαν ως ελικοειδείς σκάλες, ενέπνεαν ένα μοναδικό αίσθημα δυναμισμού και μεγαλοπρέπειας.

Το στάδιο ήταν πραγματικά κατάμεστο. Τα τύμπανα, οι φωνές και τα ρυθμικά συνθήματα των οπαδών δονούσαν την ατμόσφαιρα, κάνοντας τις κερκίδες να τρέμουν. Το σφύριγμα του διαιτητή σήμανε την έναρξη του αγώνα και οι παίκτες των δύο ομάδων ρίχτηκαν στη μάχη. Παρόλο που ο Στέφανος προσπαθούσε κάθε τόσο να εξηγεί στην Αντζέλικα διάφορες φάσεις του αγώνα, η νεαρή σχεδιάστρια έδειχνε να μην καταλαβαίνει και πολλά. Ιδιαίτερα εκείνο το «οφσάιντ» της ήταν αδύνατο να το αντιληφθεί. Ωστόσο, δεν άργησε να νιώσει το ολοκληρωτικό πάθος και την ένταση των ποδοσφαιριστών, να δει ζωγραφισμένη την αγωνία στα πρόσωπα των φιλάθλων, να αισθανθεί

την απόλυτη χαρά όσων φώναζαν με όλη τους τη δύναμη «γκολ» τη στιγμή που ο δεξιός επιθετικός άνοιγε το σκορ και την ανείπωτη απογοήτευση στα μάτια των αντιπάλων.

Βγαίνοντας από το γήπεδο, τα φώτα της πόλης έδιναν τη δική τους ειδυλλιακή πινελιά στη νύχτα που έπεφτε αργά και έμοιαζε με πίνακα αναγεννησιακού ζωγράφου. Μερικά σκούρα σύννεφα ίσα που φαίνονταν στην άκρη του ουρανού. Το πλήθος αποχωρούσε μαζικά σχολιάζοντας τον αγώνα, την απόδοση των παικτών και φυσικά το τελικό αποτέλεσμα, άλλος με ένα τσιγάρο στο στόμα, άλλος χειρονομώντας για να δώσει έμφαση στα όσα έλεγε, άλλος σφίγγοντας το πανωφόρι του καθώς η υγρασία της νύχτας είχε αρχίσει να πέφτει για τα καλά. Πλανόδιοι καντινιέρηδες με τις μυρωδιές από τα ψητά λουκάνικα και τις πίτσες προσπαθούσαν να προσελκύσουν τους πεινασμένους οπαδούς.

Η Αντζέλικα ένωσε το στομάχι της να γουργουρίζει.

«Θέλεις να τσιμπήσουμε κάτι;» τη ρώτησε ο Στέφανος που είδε το βλέμμα της να σταματάει πάνω στις καντίνες. «Να πάρουμε κάτι σπέσιαλ;»

«Ε... Δεν ξέρω...» μάζησε τα λόγια της καθώς δεν είχε δοκιμάσει ποτέ ξανά στη ζωή της φαγητό του δρόμου.

«Προτείνω λουκάνικο, είναι φανταστικό!» ανέλαβε την πρωτοβουλία ο Στέφανος.

«Με μπόλικη μουστάρδα», έδωσε ευθύς αμέσως την εντολή στον καντινιέρη και περίμενε την εκτέλεση της παραγγελίας τρίβοντας τα χέρια του λίγο από το κρύο, λίγο από την προσμονή της λιχουδιάς που τους περίμενε.

«Ορίστε», έτεινε το ένα από τα δύο χοτ ντογκ στην Αντζέλικα και κάνοντας την αρχή έφαγε μία μεγάλη μπουκιά από το δικό του. «Όπως σου το είπα... Καταπληκτικό!» είπε κουνώντας το χέρι του.

Η Αντζέλικα δοκίμασε διστακτικά στην αρχή μία μικρή δαγκωνιά. Τότε ένωσε στον ουρανίσκο της μια έκρηξη έντονης και δυνατής γεύσης. Οι επόμενες μπουκιές της ήταν μεγαλύτερες, και λίγο αργότερα έπιασε τον εαυτό της να γλείφει τα χεί-

λη της που είχαν γεμίσει μουστάρδα, χαμογελώντας διάπλατα.

«Είχες απόλυτο δίκιο τελικά, ήταν υπέροχο!» συμφώνησε, απολαμβάνοντας την τελευταία της μπουκιά.

Συνέχισαν με τα πόδια, φτάνοντας μέχρι τη στάση του μετρό, και επέστρεψαν στο κέντρο της πόλης. Ο Στέφανος μπήκε σε ένα μαγαζάκι και γύρισε με δύο κουτάκια μπίρας. Άνοιξε το ένα και το πρόσφερε στην Αντζέλικα.

«Πηγαίνει πολύ μετά το χοτ ντογκ!» είπε και άνοιξε και το δικό του.

Προχώρησαν για ώρα, δίχως να έχουν κάποιον συγκεκριμένο προορισμό. Οι γλώσσες τους λύθηκαν, μιλούσαν ο ένας στον άλλον ελεύθερα, σαν να γνωρίζονταν για χρόνια ολόκληρα. Παρόλο που όσο προχωρούσε η βραδιά η θερμοκρασία έπεφτε αισθητά, έτσι όπως κρατιόνταν αλά μπρατσέτα, ζέσταιναν ο ένας τον άλλον και κανείς τους δεν ήθελε να δώσει τέλος σ' αυτό το όμορφο βράδυ.

Το φεγγάρι, μισογεμάτο, διέγραφε την πορεία του στον ουρανό έχοντας πάρει ένα μαγευτικό βαθυκίτρινο χρώμα. Η μιλανέζικη καταχνιά συναντούσε τις ζεστές τους ανάσες, οι οποίες άφηναν μικρά συννεφάκια γύρω από τα πρόσωπά τους. Οι φωνές τους βραχνές από την περασμένη ώρα και τα τόσα λόγια που είχαν πει. Σε μία από τις ατελείωτες φορές που πέρασαν μπροστά από την Πλατεία Ντουόμο, λίγο πιο πέρα από το σημείο όπου είχαν δώσει ραντεβού, ο Στέφανος σταμάτησε. Όμως, αντί να κρατήσει την Αντζέλικα στην αγκαλιά του και να τη φιλήσει, όπως άρμοζε στην περίπτωση και η ίδια πρόσμενε εδώ και ώρα, εκείνος σήκωσε το χέρι και κάλεσε ένα ταξί.

«Νομίζω πως είναι ώρα να πούμε καληνύχτα...» είπε ο νεαρός Έλληνας χαμογελώντας. «Η μύτη σου θα γίνει κρύσταλλο από το κρύο!» συνέχισε πειράζοντάς την.

«Πότε θα σε ξαναδώ;» τόλμησε να τον ρωτήσει εκείνη λίγο πριν μπει στο λευκό ταξί.

«Τι θα έλεγες να βγαίναμε για φαγητό μεθαύριο; Όχι από καντίνα όμως αυτή τη φορά, είναι κακή συνήθεια!»

Η Αντζέλικα αναθάρρησε. «Την ίδια ώρα; Εδώ στην πλατεία;»

Ο Στέφανος έγνεψε καταφατικά, έκλεισε την πόρτα του ταξί και της έστειλε ένα φιλί στον αέρα που έκανε την καρδιά της να πεταρίσει. Ήταν ερωτευμένη!

Γιατί όμως δεν την είχε φιλήσει πριν χωρίσουν; Γιατί δεν την είχε κρατήσει στην αγκαλιά του σφιχτά; Γιατί δεν της είχε ζητήσει ο ίδιος να ξαναβρεθούν και έπρεπε εκείνη να πάρει την πρωτοβουλία; Κι αν το σημερινό τους ραντεβού δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια απλή υποχρέωση; Αν με αυτόν τον τρόπο προσπαθούσε απλώς να την ευχαριστήσει για τις πληροφορίες που του είχε δώσει στο μουσείο; Αν ο Στέφανος δεν αισθανόταν τίποτα περισσότερο για εκείνη πέρα από μια απλή συμπάθεια; Αν το φιλί που της έστειλε λίγο πριν δεν είχε προορισμό τα χείλη της, αλλά το μάγουλό της;

Όλες αυτές οι επίπονες ερωτήσεις, οι οποίες δε σταμάτησαν να ταλαιπωρούν διαρκώς την Αντζέλικα τα επόμενα δύο εικοσιτετράωρα, έμελλε να βρουν τις απαντήσεις τους με τον πιο ονειρεμένο τρόπο. Το μέρος που είχε κανονίσει ο Στέφανος για να δειπνήσουν ήταν μια πανέμορφη μικρή τρατορία, σε πολύ κοντινή απόσταση από την Αψίδα της Ειρήνης, στην καρδιά του Μιλάνο. Περιπάτησαν για λίγο στην τεράστια φωλιά από πράσινο του Πάρκου Σεμπιόνε, όπου η ρητίνη από τα γηραιά αιθαλή δέντρα, τα οποία φύονταν κατά μήκος του στενού μονοπατιού που οδηγούσε στο ειδυλλιακό μαγαζάκι, μοσχοβολούσε από μακριά. Παρέα με τις κλαίουσες ιτιές και τη μουσική από τους πλανόδιους κανταδόρους, η οποία ηχούσε ερωτική και συναισθηματικά φορτισμένη, έφθασαν στην τρατορία. Μικρά φαναράκια χάριζαν το τρεμουλιαστό φως των κεριών τους, προσθέτοντας στη νύχτα μια νότα αισθησιασμού και σαγήνης.

Το τραπέζι τους στρώθηκε γρήγορα με τις πιο φημισμένες λιχουδιές του σεφ, ενώ ένα κόκκινο κρασί παλιάς εσοδείας γλύκαινε ήδη τα χείλη τους. Και εκεί ανάμεσα στη χαρομολύπη του ακορντεόν και τις ερωτικές νότες του βιολιού, ο Στέφανος της

έπιασε απαλά τα χέρια, έγειρε στο πλάι της και την κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια. Το φιλί του μοσχοβολούσε μέντα, έκανε την καρδιά της να χτυπήσει σαν τρελή και την έστειλε μέχρι τον έβδομο ουρανό!

«Έτσι είναι οι ασηθινές αγάπες, αγόρι μου... γεμίζουν ολότεπλα την καρδιά και την ψυχή μας! Μόνο που, πορβιές φορές, όπως η μεταξένια αγάπη κρύβουν μέσα τους θυσία βαριά, θυσία της ελευθερίας, θυσία της ίδιας της ζωής, θυσία που πιότερο μεγάλη δεν υπάρχει...»

Η νεαρή και επιτυχημένη σχεδιάστρια μόδας Αντζέλικα Ρινάλντι αναχωρεί εσπευσμένα από το Μιλάνο και καταφεύγει στο άγνωστο ως τότε για εκείνη Σουφλί, ψάχνοντας απεγνωσμένα διέξοδο από τα διλήμματα που την ταλανίζουν. Εκεί, την περιμένει μια έκπληξη, που θα τη γυρίσει πίσω στο παρελθόν και θα της φανερώσει πως τελικά η ζωή υφάίνεται με το πιο σπάνιο, το πιο πολύτιμο μετάξι!

Αργυρώ... Ένα κορίτσι ατίθασο, μεγαλωμένο σε ένα περιβάλλον με πειθαρχία και αυστηρούς κανόνες. Μια κοπέλα περήφανη, που δε θα συμβιβαστεί με ό,τι η μοίρα της έχει γραμμένο. Θα ερωτευτεί παράφορα και θα γευτεί την πίκρα της προδοσίας.

Άγγελος... Ένα αγόρι ευαίσθητο, δεμένο με τον τόπο του και την καλλιέργεια του μεταξιού. Ένας άντρας ικανός να πάρει αποφάσεις που θα κάνουν την καρδιά του να ματώσει. Όσπου, κυνηγημένος από τα φαντάσματα του παρελθόντος, θα αναζητήσει τη λύτρωση.

*Από την ακριτική πόση του μεταξιού
και την ποησιούχναστη ιταλική πρωτεύουσα της μόδας
έως τα βάθη της σαγηνευτικής Ανατολής, γύρω από τα
πληθθόκτιστα μεταξουργεία και τους ακαταπόνητους σηροτρόφους,
τους οίκους μόδας και τα εντυπωσιακά ντεφισιέ, γεννιέται
μια ιστορία ποτισμένη με όνειρα, επιθυμίες και εγωισμούς,
θυσίες ζωής, διλήμματα καρδιάς, μα πάνω απ' όλα
με ασηθινή, απόρητη, μεταξένια αγάπη!*

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 17637

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η